

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

12. prosince 2024*

„Řízení o předběžné otázce – Ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí – Směrnice 2014/59/EU – Rozhodnutí přijmout vůči úvěrové instituci opatření krizového řízení – Článek 85 odst. 3 – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie – Právo všech osob dotčených tímto rozhodnutím na účinné prostředky nápravy – Dodržení přiměřené lhůty – Požadavek urychleného soudního přezkumu – Ustanovení vnitrostátního práva, které počítá se spojením všech žalob ke společnému projednání – Článek 3 odst. 3 – Souběh funkcí u orgánu příslušného k řešení krize – Záruka provozní nezávislosti“

Ve věci C-118/23,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Wojvodského správního soudu ve Varšavě (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, Polsko) ze dne 26. ledna 2023, došlým Soudnímu dvoru dne 21. února 2023, v řízení

Rada Nadzorcza Getin Noble Bank S. A.

a další

proti

Bankowy Fundusz Gwarancyjny,

za účasti:

VELOBANK S. A.,

M. K., jako insolvenční správce Getin Noble Bank S. A., v likvidaci (dříve Getin Noble Bank S.A.),

TD,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda Soudního dvora, vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, C. Lycourgos, předseda třetího senátu, S. Rodin, Z. Csehi a O. Spineanu-Matei (zpravodajka), soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

* Jednací jazyk: polština.

za soudní kancelář: N. Mundhenke, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. března 2024,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za Rada Nadzorcza Getin Noble Bank S. A., Getin Holding S. A., LC Corp B. V., Fundacja Jolanty i Leszka Czarneckich z siedzibą w Warszawie a NM: M. Cecerko, P. Lewandowski, radcowie prawni, a M. Orkusz, adwokat,
- za KA, WK, CK, LN, KM, GK, MG, MT, MM, KB, JS, WG, KG, JJ, IB, ZD, GW, MD, CP, MZ, MP, KP, AB, US, DL, SQ, QP a KM: J. K. Mikołajek-Furmańska a J. Trojacka, radcowie prawni, a M. Szymański, adwokat,
- za ML a SJ: J. Czabański a A. N. Wolna-Sroka, adwokaci,
- za GM a DG: A. Citko, radca prawny,
- za TM a BI: W. Bochenek, P. Stalski a T. Zaremba, radcowie prawni,
- za OS a NS: W. Budzewski a M. Chęcińska, adwokaci,
- za Bankowy Fundusz Gwarancyjny: M. Malciak, A. Radwan, W. J. Wandzel, M. Wojtacha, adwokaci, a M. Olszak, radca prawny,
- za polskou vládu: B. Majczynya, R. Stańczyk a S. Żyrek, jako zmocnění,
- za Evropskou komisi: P. Messina, A. Nijenhuis, B. Sasinowska a D. Triantafyllou, jako zmocnění,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 13. června 2024,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU, článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), čl. 3 odst. 3 a čl. 85 odst. 2 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/879 ze dne 20. května 2019 (Úř. věst. 2019, L 150, s. 296) (dále jen „směrnice 2014/59“).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi dozorčí radou společnosti Getin Noble Bank S. A. (Rada Nadzorcza Getin Noble Bank S. A., dále jen „dozorčí rada GN Bank“) a velkým počtem fyzických a právnických osob na jedné straně a Bankovním garančním fondem (Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Polsko) (dále jen „BGF“) na straně druhé ohledně rozhodnutí tohoto fondu zahájit vůči Getin Noble Bank (dále jen „GN Bank“) řešení krize.

Právní rámec

Unijní právo

Listina

- 3 Článek 47 Listiny, nadepsaný „Právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces“, stanoví:
„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.
Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.
[...“

Narizení č. 575/2013

- 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/876 ze dne 20. května 2019 (Úř. věst. 2019, L 150, s. 1) (dále jen „nařízení č. 575/2013“), v článku 1 stanoví:
„Toto nařízení stanoví jednotná pravidla týkající se obecných obezřetnostních požadavků, které musí instituce, finanční holdingové společnosti a smíšené finanční holdingové společnosti podléhající dohledu podle směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338)] splňovat v souvislosti:
a) s kapitálovými požadavky týkajícími se zcela vyčíslitelných, jednotných a standardizovaných prvků úvěrového rizika, tržního rizika, operačního rizika, vypořádacího rizika a páky;
b) s požadavky na omezení velkých expozic;
c) s požadavky na likviditu týkajícími se zcela vyčíslitelných, jednotných a standardizovaných prvků rizika likvidity;
d) s požadavky na podávání zpráv, které se týkají písmen a), b) a c);
e) s požadavky na zveřejňování informací.

[...]“

5 Článek 2 odst. 1 a 2 nařízení č. 575/2013 stanoví:

„1. Pro účely zajišťování souladu s tímto nařízením mají příslušné orgány pravomoci a dodržují postupy stanovené ve směrnici 2013/36/EU a v tomto nařízení.

2. Pro účely zajišťování souladu s tímto nařízením mají orgány příslušné k řešení krize pravomoci a dodržují postupy stanovené ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU [...] a v tomto nařízení.“

6 Podle čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení platí:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

40) ‚příslušnými [příslušným] orgánem‘ veřejný orgán nebo subjekt oficiálně uznány vnitrostátními právními předpisy, který je podle vnitrostátního práva oprávněn vykonávat dohled nad institucemi jako součást systému dohledu fungujícího v daném členském státě;

[...]“

Směrnice 2014/49/EU

7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU ze dne 16. dubna 2014 o systémech pojištění vkladů (Úř. věst. 2014, L 173, s. 149) v čl. 1 odst. 1 stanoví:

„Tato směrnice stanoví pravidla a postupy týkající se zřizování a fungování systémů pojištění vkladů.“

8 Podle čl. 11 odst. 2 této směrnice platí, že finanční prostředky systému pojištění vkladů se použijí k financování řešení krize úvěrových institucí v souladu s článkem 109 směrnice 2014/59.

Směrnice 2014/59

9 V bodech 15, 40, 88, 90 až 92, 110 a 130 odůvodnění směrnice 2014/59 je uvedeno:

„(15) Za účelem zajištění žádoucí rychlosti opatření, zaručení nezávislosti na ekonomických aktérech a zabránění střetu zájmů by členské státy měly plněním funkcí a úkolů ve vztahu k řešení krize podle této směrnice pověřit orgány veřejné správy nebo orgány, jimž jsou svěřeny pravomoci v oblasti veřejné správy. [...] Pokud členský stát určí jako orgán příslušný k řešení krize orgán odpovědný za obezřetnostní dohled nad institucemi (dále jen ‚příslušný orgán‘), měla by být přijata náležitá strukturální opatření pro oddělení funkce dohledu a funkce řešení krize. Oddělení těchto dvou funkcí by nemělo bránit tomu, aby měla funkce řešení krize přístup k jakýmkoli informacím, jež má k dispozici funkce dohledu.

[...]

(40) Pro zachování finanční stability je důležité, aby příslušné orgány dokázaly napravit narušenou finanční a hospodářskou situaci instituce dříve, než se instituce dostane do bodu, kdy již orgány nemají jinou možnost než přistoupit k řešení krize. Za tím účelem by příslušné orgány měly být vybaveny pravomocemi k včasnému zásahu, včetně pravomoci jmenovat dočasného správce, který nahradí vedoucí orgán a vrcholné vedení instituce nebo s nimi dočasně spolupracuje. Úkolem dočasného správce by mělo být vykonávat jakékoli jemu svěřené pravomoci s cílem podporovat řešení za účelem nápravy finanční situace instituce. Jmenování dočasného správce by však nemělo nepřiměřeně zasahovat do práv akcionářů nebo vlastníků či procesních povinností stanovených právem Unie nebo vnitrostátním právem v oblasti obchodních společností a mělo by respektovat mezinárodní závazky Unie či členských států týkající se ochrany investic. Mezi pravomoci k včasnému zásahu by měly patřit i pravomoci již stanovené směrnicí 2013/36/EU pro okolnosti jiné než ty, které jsou považovány za včasný zásah, a také další situace považované za nezbytné k obnově finančního zdraví instituce.

[...]

(88) Podle článku 47 Listiny mají dotčené strany právo na řádný proces a na účinné prostředky nápravy vůči opatřením, která se jich týkají. Rozhodnutí přijatá orgány příslušnými k řešení krize by proto měla podléhat soudnímu přezkumu.

[...]

(90) Vzhledem k tomu, že se tato směrnice má vztahovat na nanejvýš naléhavé situace a odklad účinnosti jakéhokoli rozhodnutí orgánů příslušných k řešení krize by mohlo [mohl] bránit kontinuitě zásadních funkcí, je nezbytné stanovit, že by podání jakéhokoli návrhu na soudní přezkum nemělo mít automatický odkladný účinek na napadené rozhodnutí a že by rozhodnutí orgánu příslušného k řešení krize mělo být okamžitě vykonatelné, přičemž by měla platit domněnka, že odklad jeho vykonatelnosti by byl v rozporu s veřejným zájmem.

(91) Kromě toho, pokud je to nutné za účelem ochrany třetích stran, které v dobré víře získaly aktiva, práva a závazky instituce v režimu řešení krize na základě výkonu pravomocí k řešení krize orgánů, a pro zajištění stability finančních trhů, by právem na přezkum neměl být dotčen žádný následný správní akt nebo transakce uzavřená na základě zrušeného rozhodnutí. V takových případech by se náprava protiprávního rozhodnutí proto měla omezit na přiznání náhrady škody, kterou dotčené osoby utrpěly.

(92) Vzhledem k tomu, že si závažné ohrožení finanční stability v členském státě a v Unii může vynutit naléhavé přijetí opatření krizového řízení, měly by postup stanovený vnitrostátním právem pro podání žádosti o soudní schválení opatření krizového řízení předem a soudní posouzení této žádosti probíhat urychleně. S ohledem na nutnost přijmout opatření krizového řízení urychleně by měl soud vydat rozhodnutí do 24 hodin a členské státy by měly zajistit, aby mohl relevantní orgán přijmout rozhodnutí ihned po vydání soudního schválení. Tím není dotčeno právo zúčastněných stran požádat soud o zrušení rozhodnutí v omezené době po přijetí opatření krizového řízení orgánem příslušným k řešení krize.

[...]

(110) [...] Vklady pojištěné v systému pojištění vkladů by při řešení krize neměly nést žádné ztráty. Pokud opatření k řešení krize zajistí, aby měli vkladatelé i nadále přístup ke svým vkladům, mělo by se vyžadovat, aby systémy pojištění vkladů, k nimž instituce v režimu řešení krize patří, poskytly příspěvek do výše ztrát, které by nesly, pokud by byla instituce likvidována v běžném úpadkovém řízení.

[...]

(130) Tato směrnice dodržuje základní práva a ctí práva, svobody a zásady uznané zejména v Listině, a zejména právo na vlastnictví, právo na účinnou nápravu a spravedlivý proces a právo na obranu.“

10 Článek 2 této směrnice v odstavci 1 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

40. ‚opatřením k řešení krize‘ rozhodnutí zavést podle článku 32 nebo 33 v instituci nebo subjektu uvedeném v čl. 1 odst. 1 písm. b), c) nebo d) režim, řešení krize [režim řešení krize], použití nástroje k řešení krize nebo výkon jedné nebo více pravomocí k řešení krize;

[...]

60. ‚nástrojem překlenovací instituce‘ mechanismus, kterým se akcie či jiné nástroje účasti vydané institucí v režimu řešení krize nebo aktiva, práva či závazky takové instituce převádějí v souladu s článkem 40 na překlenovací instituci;

[...]

101. ‚opatřením k předejití krizí‘ výkon pravomoci k přímému odstranění nedostatků nebo překážek bránících možnosti ozdravení podle čl. 6 odst. 6, výkon pravomoci řešit nebo odstraňovat překážky způsobilosti k řešení krize podle článku 17 nebo 18, použití opatření včasného zásahu podle článku 27, jmenování dočasného správce podle článku 29 nebo výkon pravomoci k odpisu nebo konverzi podle článku 59;

102. ‚opatřením krizového řízení‘ opatření k řešení krize nebo jmenování zvláštního správce podle článku 35 či osoby podle čl. 51 odst. 2 nebo podle čl. 72 odst. 1;

[...]“

11 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Určení orgánů příslušných k řešení krize“, v odstavcích 3 a 4 stanoví:

„3. Orgány příslušnými k řešení krize mohou být národní centrální banky, příslušná ministerstva nebo jiné orgány veřejné správy či orgány, jimž byly svěřeny pravomoci v oblasti veřejné správy. Členské státy mohou výjimečně stanovit, že orgánem příslušným k řešení krize jsou příslušné orgány pro dohled pro účely nařízení (EU) č. 575/2013 a směrnice 2013/36/EU. Musí být přijata vhodná strukturální opatření zajišťující provozní nezávislost, aby nedocházelo ke střetům zájmů mezi funkcemi dohledu podle nařízení (EU) č. 575/2013 a směrnice 2013/36/EU nebo jinými

funkcemi relevantního orgánu a funkcemi orgánů příslušných k řešení krize podle této směrnice, aniž jsou dotčeny povinnosti výměny informací a spolupráce stanovené v odstavci 4. Členské státy zejména zajistí, aby v rámci příslušných orgánů, národních centrálních bank, příslušných ministerstev nebo jiných orgánů byl výkon funkce řešení krize nezávislý na výkonu funkce dohledu nebo jiných funkcí relevantního orgánu.

Pracovníci vykonávající funkce orgánu příslušného k řešení krize podle této směrnice musí být strukturálně odděleni od pracovníků vykonávajících činnosti podle nařízení (EU) č. 575/2013 a směrnice 2013/36/EU či jiné funkce relevantního orgánu a musí podléhat odděleným hierarchickým vztahům.

Pro účely tohoto odstavce členské státy nebo orgán příslušný k řešení krize přijme a zveřejní veškerá nezbytná příslušná interní pravidla, včetně pravidel upravujících profesní tajemství a výměnu informací mezi jednotlivými funkčními oblastmi.

4. Členské státy požadují, aby orgány vykonávající funkci dohledu a funkci řešení krize a osoby vykonávající tyto funkce jejich jménem úzce spolupracovaly při přípravě, plánování a uplatňování rozhodnutí k řešení krize, bez ohledu na to, zda orgán příslušný k řešení krize a příslušný orgán představují samostatné subjekty nebo zda tyto funkce zastává též subjekt.“

12 V hlavě III této směrnice, nadepsané „Včasný zásah“, je obsažen mimo jiné článek 29, který stanoví:

„1. Pokud příslušný orgán považuje výměnu vrcholného vedení nebo vedoucího orgánu uvedenou v článku 28 za nedostatečnou k nápravě situace, zajistí členské státy, aby příslušné orgány mohly jmenovat jednoho nebo více dočasných správců instituce. Příslušné orgány mohou úměrně daným okolnostem jmenovat jakéhokoli dočasného správce, aby buď dočasně nahradil vedoucí orgán, nebo dočasně pracoval s vedoucím orgánem instituce; toto rozhodnutí příslušný orgán upřesní při jmenování. Pokud příslušný orgán jmenuje dočasného správce pro práci s vedoucím orgánem instituce, určí při jmenování jeho úlohu, povinnosti a pravomoci a veškeré požadavky na vedoucí orgán instituce, aby před přijetím konkrétních rozhodnutí nebo opatření konzultoval dočasného správce nebo získal jeho souhlas. Příslušný orgán je povinen zveřejnit jmenování každého dočasného správce, ledaže dočasný správce nemá pravomoc jednat jménem dané instituce. Členské státy dále zajistí, aby každý dočasný správce měl kvalifikaci, schopnosti a znalosti nezbytné k výkonu své funkce a nenacházel se v žádném střetu zájmů.

[...]

3. Úlohu a funkce dočasného správce určí příslušný orgán při jmenování; tato úloha a tyto funkce mohou zahrnovat zjišťování finanční situace instituce, řízení činností nebo části činností instituce s cílem zachovat nebo obnovit finanční situaci instituce a přijímání opatření na obnovu řádného a obezřetného řízení činností instituce. Příslušný orgán při jmenování určí veškeré meze úlohy a funkcí dočasného správce.

[...]

6. Příslušný orgán může vyžadovat, aby dočasný správce v odstupech stanovených příslušným orgánem a na konci svého mandátu vypracovával zprávy o finanční situaci instituce a o krocích uskutečněných během doby, po kterou je jmenován.

[...]

- 13 V hlavě IV směrnice 2014/59, nadepsané „Řešení krize“, jsou obsaženy mimo jiné články 31 a 32. Článek 31, nadepsaný „Účel řešení krize“, stanoví:

„1. Při používání nástrojů k řešení krize a při výkonu pravomocí k řešení krize orgány příslušné k řešení krize zohledňují účel řešení krize a volí si nástroje a pravomoci, jimiž lze nejlépe dosáhnout jednotlivých účelů relevantních pro okolnosti případu.

2. Účely řešení krize uvedené v odstavci 1 jsou:

- a) zajistit kontinuitu zásadních funkcí;
- b) zabránit významným nepříznivým důsledkům pro finanční systém, zejména zabráněním šíření krize, včetně v rámci tržní infrastruktury, a udržení tržní disciplíny;
- c) chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu;
- d) chránit vkladatele, na které se vztahuje směrnice 2014/49/EU, a investory, na které se vztahuje směrnice [Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů (Úř. věst. 1997, L 84, s. 22; Zvl. vyd. 06/02, s. 311)];
- e) chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

[...]

3. S výhradou různých ustanovení této směrnice mají jednotlivé účely řešení krize stejnou důležitost a orgány příslušné k řešení krize je vzájemně vyvažují, jak je to vhodné vzhledem k povaze a okolnostem každého případu.“

- 14 Článek 32 této směrnice, nadepsaný „Podmínky zahájení řešení krize“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby orgány příslušné k řešení krize podnikly opatření k řešení krize ve vztahu k instituci uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. a), pouze pokud se orgán příslušný k řešení krize domnívá, že jsou splněny veškeré tyto podmínky:

- a) zjištění, že instituce je v selhání nebo že je její selhání pravděpodobné, učinil příslušný orgán po konzultaci s orgánem příslušným k řešení krize nebo, za podmínek stanovených v odstavci 2, orgán příslušný k řešení krize po konzultaci s příslušným orgánem;
- b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání instituce v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, včetně opatření institucionálního systému ochrany, nebo opatření dohledu, včetně opatření včasného zásahu nebo odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků podle čl. 59 odst. 2, přijatá ve vztahu k instituci;
- c) opatření k řešení krize jsou nezbytná ve veřejném zájmu podle odstavce 5.

[...]

5. Pro účely odst. 1 písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 31, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací instituce v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

[...]

- 15 Článek 85 uvedené směrnice, nadepsaný „Soudní schválení předem a práva napadnout rozhodnutí“, v odstavcích 2 až 4 stanoví:

„2. Členské státy ve vnitrostátním právu stanoví právo podat návrh na soudní přezkum rozhodnutí přijmout opatření k předejití krizi nebo vykonat jakoukoli pravomoc, s výjimkou opatření krizového řízení, podle této směrnice.

3. Členské státy zajistí, aby veškeré osoby dotčené rozhodnutím přijmout opatření krizového řízení měly právo podat návrh na soudní přezkum uvedeného rozhodnutí. Členské státy zajistí, aby tento přezkum proběhl urychleně a aby vnitrostátní soudy použily komplexní ekonomická hodnocení skutečností provedená orgánem příslušným k řešení krize jako základ svého vlastního posouzení.

4. Právo podat návrh na soudní přezkum podle odstavce 3 podléhá těmto ustanovením:

- a) podání návrhu na soudní přezkum nemá automatický odkladný účinek na napadené rozhodnutí;
- b) rozhodnutí orgánu příslušného k řešení krize je okamžitě vymahatelné a vyplývá z něj vyvratitelná právní domněnka, že by odklad jeho výkonu byl proti veřejnému zájmu.

Pokud je to nezbytné za účelem ochrany zájmů třetích osob, které v důsledku použití nástrojů k řešení krize nebo výkonu pravomocí k řešení krize orgánem příslušným k řešení krize nabyly v dobré víře akcie, jiné nástroje účasti, aktiva, práva či závazky instituce v režimu řešení krize, nedotýká se zrušení rozhodnutí orgánu příslušného k řešení krize žádných následných správních aktů nebo transakcí uzavřených dotčeným orgánem příslušným k řešení krize a založených na zrušeném rozhodnutí. V takovém případě se náprava protiprávního rozhodnutí nebo opatření orgánů příslušných k řešení krize omezuje na náhradu ztráty, kterou navrhovatel utrpěl v důsledku takového rozhodnutí nebo aktu.“

- 16 Článek 109 této směrnice, nadepsaný „Použití systémů pojištění vkladů k řešení krize“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby v případech, kdy orgány příslušné k řešení krize přijmou opatření k řešení krize, a za předpokladu, že je tímto opatřením zajištěno, že vkladatelé budou mít i nadále přístup ke svým vkladům, systém pojištění vkladů, k němuž instituce náleží, ručil:

[...]

- b) je-li použit jeden nebo více nástrojů k řešení krize jiných než nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, za výši ztrát, které by utrpěli pojištění vkladatelé, kdyby utrpěli ztráty úměrné ztrátám, které postihly věřitele se stejnou úrovní priority podle vnitrostátního práva, jímž se řídí běžné úpadkové řízení.

Ve všech případech platí, že závazek systému pojištění vkladů nesmí být vyšší než výše ztrát, které by musel nést, kdyby instituce byla likvidována v běžném úpadkovém řízení.

[...]“

Polské právo

Soudní řád správní

- 17 Článek 111 odst. 1 soudního řádu správního (ustawa – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi) ze dne 30. srpna 2002 (Dz. U. z roku 2002, položka 329), ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanoví:

„Soud rozhodne o spojení několika samostatných věcí, které mu byly předloženy, za účelem jejich společného projednání a společného rozhodnutí v těchto věcech, jestliže by mohly být předmětem jediné žaloby.“

- 18 Článek 134 odst. 1 soudního řádu správního zní:

„Soud rozhoduje v mezích podané žaloby; není přitom vázán žalobními důvody, žalobními návrhy ani právním základem žaloby; tímto není dotčen článek 57a.“

- 19 Článek 170 soudního řádu správní zní:

„Pravomocné rozhodnutí je závazné nejen pro účastníky řízení a soud, který je vydal, ale i pro ostatní soudy a státní orgány a v případech stanovených zákonem rovněž pro další osoby.“

Zákon o organizaci správních soudů

- 20 Článek 1 zákona o organizaci správních soudů (ustawa – Prawo o ustroju sądów administracyjnych) ze dne 25. července 2002 (Dz. U. z roku 2002, položka 2492), ve znění použitelném na spor v původním řízení, zní:

„1. Správní soudy zajišťují výkon soudnictví tím, že dohlíží na činnost veřejné správy [...]

2. Dohled podle odstavce 1 se provádí z hlediska souladu s právními předpisy, nestanoví-li zákon jinak.“

Občanský zákoník

- 21 Občanský zákoník (ustawa – Kodeks cywilny) ze dne 23. dubna 1964, ve znění použitelném na spor v původním řízení (Dz. U. z roku 2002, položka 1360), v čl. 417 odst. 1 stanoví:

„Za újmu způsobenou protiprávním jednáním nebo opomenutím při výkonu veřejné moci odpovídá Státní pokladna, územní samosprávný celek nebo jiná právnická osoba, která vykonává veřejnou moc na základě zákona.“

22 Článek 417¹ odst. 2 občanského zákoníku stanoví:

„Není-li stanoveno jinak, náhradu újmy způsobené pravomocným rozsudkem nebo rozhodnutím lze požadovat poté, co bylo na základě náležitého postupu konstatováno, že jsou protiprávní. [...]“

Zákon o BGF

23 Zákon o bankovním garančním fondu, systému pojištění vkladů a řešení krize nucenou restrukturalizací (ustawa – Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji) ze dne 10. června 2016, ve znění použitelném na spor v původním řízení (Dz. U. z roku 2022, položka 793, dále jen „zákon o BGF“), v článku 5 stanoví, jaké jsou úlohy BGF. Odstavce 1 až 6 tohoto článku zní:

„1. Mezi úlohy [BGF] patří:

1) plnění povinností souvisejících s pojištěním vkladů, zejména provádění výplat pojištěných prostředků vkladatelům;

[...]

4) řešení krize nucenou restrukturalizací;

[...]

7) další činnosti na podporu stability národního finančního systému.

[...]

3. [BGF] spolupracuje s dalšími subjekty zajišťujícími stabilitu národního finančního systému [...]

[...]

6. Komise pro finanční dohled [(Komisja Nadzoru Finansowego, Polsko)] na návrh [BGF] jmenuje [BGF] kurátorem ve smyslu čl. 144 odst. 1 bankovního zákona [(ustawa prawo bankowe), ze dne 29. srpna 1997 (Dz. U. z roku 1997, č. 140, položka 939)] [...]

24 Podle čl. 6 odst. 1 zákona o BGF jsou orgány BGF rada a správní rada.

25 Článek 7 odst. 4 tohoto zákona stanoví, že se rada BGF skládá ze šesti členů, a to ze tří zástupců ministra odpovědného za finanční instituce, dvou zástupců Polské národní banky a jednoho zástupce Komise pro finanční dohled.

26 Podle článku 11 tohoto zákona odpovídá správní rada BGF mimo jiné za řízení činnosti BGF, hospodaření s prostředky tohoto fondu v rámci, který nespadá do pravomocí rady BGF, pravidelné předkládání zpráv radě BGF a rozhodování o zahájení řešení krize. Podle odstavce 8 tohoto článku jsou tato rozhodnutí konečná a okamžitě vykonatelná.

27 V článku 66 tohoto zákona je uvedeno, že účely řešení krize jsou:

- „1) zachovat finanční stabilitu, a to zejména prostřednictvím zachování důvěry ve finanční sektor a zajištění tržní disciplíny;
- 2) omezit čerpání veřejných prostředků nebo pravděpodobnost čerpání veřejných prostředků ve finančním sektoru nebo v jeho různých subjektech, a to ve snaze dosáhnout účelů uvedených v bodě 1 a v bodech 3 až 5;
- 3) zajistit, aby daný subjekt pokračoval ve výkonu zásadních funkcí;
- 4) chránit vkladatele a investory, na které se vztahuje systém odškodnění;
- 5) chránit finanční prostředky, které danému subjektu svěřili jeho klienti.“

28 Článek 101 zákona o BGF zní:

„1. Komise pro finanční dohled neprodleně informuje [BGF]:

- 1) že hrozí selhání určitého subjektu;
- 2) že nic nenasvědčuje tomu, že by případná opatření dohledu nebo opatření dotyčného subjektu umožňovala tuto hrozbu včas odvrátit [...]

[...]

7. Jsou-li splněny všechny následující podmínky:

- 1) vnitrostátnímu subjektu hrozí selhání,
- 2) neexistují odůvodněné předpoklady, že by opatření vnitrostátního subjektu nebo institucionálního systému ochrany nebo opatření dohledu, včetně opatření včasného zásahu, umožňovala riziko selhání včas odvrátit,
- 3) opatření vůči vnitrostátnímu subjektu jsou nezbytná s ohledem na veřejný zájem,

[BGF] rozhodne o zahájení řešení krize vnitrostátního subjektu nebo o provedení odpisu nebo konverze kapitálových nástrojů nebo způsobilých závazků ve smyslu čl. 70 odst. 1 bodu 1.

[...]

10. Opatření k řešení krize se přijímají ve veřejném zájmu, jsou-li nezbytná k dosažení alespoň jednoho z účelů řešení krize podle článku 66, jsou-li ve vztahu k těmto účelům přiměřená a v insolvenčním řízení by nebylo možné jich dosáhnout ve stejné míře.

11. Před přijetím rozhodnutí uvedeného v odstavci 7 [BGF] s Komisí pro finanční dohled projedná, zda jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 7 bodech 1 a 2. [...]

[...]

14. Vnitrostátní subjekt nebo subjekty uvedené v čl. 64 bodě 2 písm. a), c) nebo d) jsou likvidovány způsobem stanoveným ve zvláštních ustanoveních, jsou-li splněny podmínky stanovené v odstavci 7 bodech 1 a 2, avšak není naplněna podmínka uvedená v odstavci 7 bodě 3.“

29 Článek 103 odst. 1, 3 a 5 tohoto zákona stanoví:

„1. „[BGF] doručí [dotyčnému] subjektu rozhodnutí uvedené v čl. 101 odst. 7 až 9 a čl. 102 odst. 1 až 4.

[...]

3. [BGF] odůvodní rozhodnutí uvedené v čl. 101 odst. 7 až 9 a čl. 102 odst. 1 a 4 do čtrnácti dnů ode dne jeho doručení subjektu v režimu řešení krize.

[...]

5. Dozorčí rada subjektu v režimu řešení krize může podat proti rozhodnutí žalobu ke správnímu soudu do sedmi dnů ode dne doručení odůvodnění rozhodnutí dotyčnému subjektu. Žalobu ke správnímu soudu je rovněž oprávněn podat každý, jehož právní zájem byl rozhodnutím poškozen.“

30 Článek 104 odst. 2 až 4 uvedeného zákona stanoví:

„2. Správní soud rozhodne o žalobě do 30 dnů ode dne, kdy byla podána spolu se spisem v dané věci a s vyjádřením k žalobě.

3. Nejvyšší správní soud [(Naczelny Sąd Administracyjny, Polsko)] rozhodne o kasační stížnosti do dvou měsíců ode dne jejího podání.

4. Do lhůt uvedených v odstavcích 2 a 3 se nezapočítávají lhůty stanovené zákonem pro provedení určitých úkonů, doby, kdy je řízení přerušeno, ani průtahy zaviněné účastníkem řízení nebo způsobené důvody, které soud nemůže ovlivnit.“

31 Článek 105 odst. 2 až 5 tohoto zákona stanoví:

„2. V případech uvedených v článku 145 [soudního řádu správního] soud konstatuje, že rozhodnutí bylo přijato v rozporu s právními předpisy, a žalobě, která je proti němu podána, vyhoví.

3. Pravomocný správní rozsudek, kterým je konstatováno, že [BGF] přijal rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, nemá vliv na platnost právních aktů založených na tomto rozhodnutí a nebrání tomu, aby z něj [BGF] vycházel v rámci své činnosti, jestliže by ukončení této činnosti představovalo riziko pro obchodní hodnotu daného subjektu, kontinuitu plnění závazků, které má režim řešení krize chránit, finanční stabilitu nebo práva třetích osob nabytá v dobré víře, a to zejména těch osob, které nabyly majetková práva nebo převzaly závazky na základě rozhodnutí [BGF] o použití nástrojů k řešení krize.

4. [BGF] odpovídá za důsledky protiprávnosti přijatého rozhodnutí do výše vzniklé ztráty.

5. Odškodnění se poskytuje pouze ve formě peněžitého plnění.“

32 Článek 242 odst. 1 zákona o BGF stanoví:

„Věřitelé a vlastníci, kteří byli v rámci řešení krize uspokojeni v menším rozsahu, než v jakém by byli uspokojeni v řízení podle čl. 241 odst. 1:

[...]

2) nedojde-li k převodu jejich závazků [vůči] subjektu v režimu řešení krize na základě použití nástroje převodu podniku nebo nástroje překlenovací instituce,

mohou u [BGF] uplatnit nárok na dodatečné vyrovnání.“

Zákon o dohledu nad finančním trhem

33 Zákon o dohledu nad finančním trhem (ustawa – nadzorce nad rynkiem finansowym) ze dne 21. července 2006, ve znění použitelném na spor v původním řízení (Dz. U. z roku 2022, položka 660), v čl. 1 odst. 2 bodu 1 stanoví, že dohled nad finančním trhem zahrnuje bankovní dohled vykonávaný zejména v souladu s ustanoveními nařízení č. 575/2013.

34 Podle čl. 3 odst. 1 a 4 tohoto zákona má v oblasti dohledu nad finančním trhem pravomoc Komise pro finanční dohled. V článku 3a zmíněného zákona je uvedeno, že tato komise je až na výjimky příslušným orgánem ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 40 nařízení č. 575/2013.

Bankovní zákon

35 Článek 144 odst. 1, 1a, 3 a 4 bankovního zákona, ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „bankovní zákon“), stanoví:

„1. V případě uvedeném v čl. 138 odst. 3 v souvislosti s okolnostmi uvedenými v čl. 142 odst. 1 může Komise pro finanční dohled za účelem zlepšení situace banky nebo zajištění řádného provádění ozdravného plánu jmenovat kurátora banky; tím není dotčen čl. 5 odst. 6 [zákonu o BGF].

1a. V případě uvedeném v odstavci 1 Komise pro finanční dohled v rozhodnutí vymezí, jaký je rozsah úkolů kurátora.

[...]

3. Kurátor má právo vznášet námitky proti usnesením a rozhodnutím správní rady a dozorčí rady banky. Prohlášení o záměru vznést námitky učiněné na zasedání dozorčí rady nebo správní rady má ve vztahu k vykonatelnosti usnesení nebo rozhodnutí odkladný účinek.

4. Kurátor může napadnout usnesení valné hromady akcionářů nebo usnesení valné hromady družstevní banky, které poškozují zájmy banky [...].“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 36 Vzhledem k tomu, že GN Bank nesplňovala kapitálové požadavky stanovené v nařízení č. 575/2013, Komise pro finanční dohled jmenovala rozhodnutím ze dne 22. prosince 2021 této finanční instituci „kurátora“ ve smyslu čl. 5 odst. 6 zákona o BGF, což je funkce, která odpovídá funkci „dočasného správce“ ve smyslu článku 29 směrnice 2014/59, a to za účelem zlepšení finanční situace této instituce. Tato funkce byla svěřena BGF. Tímto rozhodnutím Komise pro finanční dohled BGF pověřila zejména tím, aby připravoval zprávy, dohlížel na činnost GN Bank a vykonával všechny zákonné pravomoci související s touto funkcí.
- 37 Dne 18. srpna 2022 Komise pro finanční dohled BGF informovala, že GN Bank hrozí selhání a nic nenasvědčuje tomu, že by přijatá opatření umožňovala tuto hrozbu včas odvrátit.
- 38 BGF coby orgán příslušný k řešení krize v těchto souvislostech dne 29. září 2022 přijal rozhodnutí, kterým byl v GN Bank zaveden režim řešení krize, jmenován zvláštní správce, proveden odpis kapitálových nástrojů emitovaných touto institucí a použit nástroj k řešení krize v podobě překlenovací instituce (dále jen „rozhodnutí dotčené ve věci v původním řízení“). Aktiva GN Bank uvedená v tomto rozhodnutí byla tudíž dne 3. října 2022 převedena na překlenovací instituci; zároveň byly taxativně formulovány výjimky z tohoto převodu. Tyto výjimky se týkaly zejména majetkových práv vyplývajících z faktických úkonů, právních úkonů nebo porušení pravidel souvisejících se smlouvami o úvěru a zápůjčce, které byly denominovány v cizí měně nebo indexovány na kurz cizí měny, jakož i nároků vyplývajících z těchto majetkových práv, a to včetně těch, jichž se týkala nějaká občanskoprávní a správní řízení, nehledě na datum jejich uplatnění. Adresáty uvedeného rozhodnutí byly GN Bank, překlenovací instituce a zvláštní správce.
- 39 Dozorčí rada GN Bank podala proti rozhodnutí dotčenému ve věci v původním řízení žalobu k Wojvodskému správnímu soudu ve Varšavě (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, Polsko), který je předkládajícím soudem. Žaloby proti tomuto rozhodnutí podaly i další fyzické a právnické osoby, a to zejména akcionáři GN Bank, držitelé dluhopisů emitovaných touto institucí, věřitelé a osoby, které s ní uzavřely smlouvy o úvěru a zápůjčce, jež byly denominovány v cizí měně nebo indexovány na takovou měnu.
- 40 Žalobci, kteří podali tyto žaloby, se domáhají toho, aby předkládající soud rozhodl o protiprávnosti rozhodnutí dotčeného ve věci v původním řízení, což by jim umožnilo podat žaloby na náhradu škody u obecných soudů. Uplatňují žalobní důvody vycházející z porušení hmotného práva a procesních pravidel, které má zásadní vliv na toto rozhodnutí. V tomto ohledu je namítáno zejména to, že BGF byl ve střetu zájmů, který mu bránil ve výkonu funkcí svěřených orgánu příslušnému k řešení krize, neboť současně vykonával funkce dohledu, funkce spojené s pojištěním bankovních vkladů a funkce řešení krize. Tento střet zájmů se ještě prohloubil v důsledku absence procesních záruk stanovených ve směrnici 2014/59.
- 41 BGF existenci střetu zájmů zpochybňuje. Dále tvrdí, že přijal organizační a strukturální opatření, která zaručují jeho provozní nezávislost jakožto orgánu příslušného k řešení krize a brání jakémukoli střetu zájmů při výkonu funkcí řešení krize a jeho dalších funkcí.
- 42 Předkládající soud zaprvé uvádí, že ke dni vydání předkládacího rozhodnutí bylo proti rozhodnutí dotčenému ve věci v původním řízení podáno více než sedm tisíc žalob, což odpovídá průměrnému počtu žalob podaných u tohoto soudu za více než dva roky. Následně Soudní dvůr informoval, že počet žalob podaných proti tomuto rozhodnutí již přesáhl osm tisíc.

- 43 Předkládající soud v tomto ohledu zdůrazňuje, že čl. 111 odst. 1 soudního řádu správního mu ukládá povinnost všechny žaloby, které u něj byly podány proti rozhodnutí dotčenému ve věci v původním řízení, spojit, a tedy dne 26. ledna 2023 rozhodl o jejich spojení za účelem společného projednání a společného rozhodnutí. Má nicméně za to, že uplatnění tohoto ustanovení nadměrně ztěžuje, ne-li znemožňuje, vydání rozsudku v přiměřené lhůtě.
- 44 V těchto souvislostech si předkládající soud klade otázku, zda právo každého, jehož právní zájem byl poškozen rozhodnutím dotčeným ve věci v původním řízení, podat žalobu ke správnímu soudu představuje účinný prostředek nápravy odpovídající požadavkům čl. 85 odst. 2 a 3 směrnice 2014/59 ve spojení s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU a článkem 47 Listiny. Podotýká, že v bodě 88 odůvodnění této směrnice je s odkazem na posledně uvedený článek zdůrazněno, že dotčeným osobám má být zajištěno „právo na účinné prostředky nápravy“ vůči opatřením, která se jich týkají.
- 45 Ačkoliv jsou to v zásadě vnitrostátní právní předpisy, které musí stanovit, jaké osoby jsou oprávněny podat žalobu proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize a jakým způsobem je zaručena ochrana právního zájmu těchto osob, předkládající soud má v tomto ohledu pochybnosti o tom, zda je možnost uvedených osob podat proti tomuto rozhodnutí individuální žalobu u správního soudu *sine qua non* podmínkou ochrany práv vyplývajících z unijního práva.
- 46 Předkládající soud totiž uvádí, že podle čl. 11 odst. 8 a čl. 105 odst. 2 a 3 zákona o BGF je rozhodnutí o zahájení řešení krize konečné a okamžitě vykonatelné a správní soud, u kterého je proti tomuto rozhodnutí podána žaloba, jej nemůže zrušit, nýbrž pouze konstatovat jeho protiprávnost, nebo žalobu zamítnout. Těmito ustanoveními se provádí čl. 85 odst. 4 směrnice 2014/59.
- 47 Vzhledem k tomu, že uvedená žaloba nemá odkladný účinek a nemůže vést ke zrušení takového rozhodnutí, vnitrostátní zákonodárce přiznal dotyčným osobám možnost podat žalobu na náhradu škody. Takovou žalobu by bylo možné podat na základě pravomocného rozsudku, kterým by byla konstatována protiprávnost rozhodnutí dotčeného ve věci v původním řízení; takovým rozsudkem by se ovšem nepředjímala opodstatněnost této žaloby.
- 48 Pokud jde o vnitrostátní pravidla správního řízení, předkládající soud uvádí, že správní soudy zajišťují výkon soudnictví tím, že dohlíží na činnost veřejné správy z hlediska její legality. Tyto soudy rozhodují v mezích dané věci, avšak nejsou vázány žalobními důvody, žalobními návrhy ani právním základem žaloby, což v podstatě znamená, že provádějí úplný přezkum legality napadeného aktu. Uplatněné žalobní důvody jsou tedy toliko orientační a v rozsudku lze přihlídnout i k jiným vadám, než jaké namítl žalobce.
- 49 Podle článku 170 soudního řádu správního kromě toho platí, že pravomocný správní rozsudek má účinky *erga omnes*.
- 50 Případný pravomocný správní rozsudek, kterým by byla konstatována protiprávnost rozhodnutí dotčeného ve věci v původním řízení, by tudíž přímo nezakládal práva a povinnosti ani adresátům tohoto rozhodnutí ani ostatním osobám jím dotčeným v důsledku jejich právního zájmu. Osoby, které nebyly účastníky správního řízení, v němž bylo uvedené rozhodnutí vydáno, a které proti němu samy žalobu nepodaly, avšak jeho možnou protiprávností byl poškozen jejich právní zájem, by mohly podat žaloby na náhradu škody u obecného soudu s odkazem na tento rozsudek.

- 51 Předkládající soud si v tomto rámci klade otázku, zda polský zákonodárce správně usoudil, že ve snaze splnit požadavky plynoucí z čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59, článku 47 Listiny a čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU je nezbytné přiznat aktivní legitimaci v rámci řízení před správními soudy každému, jehož právní zájem byl poškozen takovým rozhodnutím, jako je rozhodnutí dotčené ve věci v původním řízení.
- 52 Předkládající soud má za to, že odpověď na první předběžnou otázku je relevantní s ohledem na jeho povinnost vymezit okruh účastníků soudního řízení a pro účely projednání žalob, které mu byly předloženy, jelikož lze mít za to, že žaloba, kterou mohou dotčené osoby podle polského práva podat u obecných soudů za účelem uplatnění svých práv, která mohla být porušena rozhodnutím dotčeným ve věci v původním řízení, je ve spojení s procesními pravidly platnými v řízeních před správními soudy přiměřeným a dostatečným nástrojem k zajištění účinné ochrany práv těchto osob.
- 53 Předkládající soud má zadruhé za to, že kdyby tomu tak nebylo, s ohledem na značné množství žalob podaných proti rozhodnutí dotčenému ve věci v původním řízení by bylo třeba posoudit, jaké důsledky má ustanovení vnitrostátního procesního práva, které mu ukládá povinnost spojit všechny tyto žaloby ke společnému řízení. Předkládající soud pokládá za sporné, zda může v zájmu zajištění účinné právní ochrany jiným osobám, než je subjekt v režimu řešení krize, ale i tomuto subjektu, od použití tohoto ustanovení upustit.
- 54 Cílem uvedeného ustanovení je v podstatě zabránit tomu, aby správní soud, u něhož bylo proti témuž aktu podáno několik žalob, vydal na základě jejich samostatného posouzení odlišné rozsudky.
- 55 Předkládající soud má za to, že v projednávané věci by tento procesní požadavek mohl značně pozdržet vyhlášení rozsudku, jímž bude řízení ukončeno, a v praxi tak fakticky znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných těmto osobám unijním právním řádem, což by odporovalo zásadě efektivity.
- 56 Předkládající soud se domnívá, že s ohledem na procesní pravidla posuzování žalob podaných u správních soudů a účinky pravomocného rozsudku vydaného na základě takové žaloby by nepoužití uvedeného procesního požadavku usnadňovalo uplatnění práv zaručených unijním právem, jelikož by umožnilo naplnit požadavek urychleného přezkumu legality rozhodnutí dotčeného ve věci v původním řízení v souladu s čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59. V takovém případě by předkládající soud rozhodl o první žalobě, kterou podala dozorcí rada GN Bank.
- 57 Předkládající soud je zatřetí toho názoru, že v rámci přezkumu rozhodnutí dotčeného ve věci v původním řízení je třeba posoudit, zda BGF při jeho přijímání dodržel požadavek provozní nezávislosti a neexistence jakéhokoliv střetu zájmů mezi jednotlivými funkcemi vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize ve smyslu čl. 3 odst. 3 směrnice 2014/59, a to zejména s ohledem na skutečnost, že u tohoto orgánu došlo k souběhu funkcí řešení krize s funkcemi dočasného správce GN Bank, které vykonával dříve, a funkcemi spojenými s pojištěním bankovních vkladů.
- 58 Předkládající soud má v tomto ohledu za to, že i když funkci dohledu v úzkém slova smyslu vykonává Komise pro finanční dohled, nic to nemění na tom, že dočasný správce je jmenován tímto orgánem dohledu a plní úkoly, které mu tento orgán svěřil. Proto nelze *a priori* vyloučit, že

pro účely výkonu funkcí dočasného správce ze strany BGF bylo třeba přijmout vhodná opatření zajišťující jeho provozní nezávislost jakožto vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, aby nedocházelo ke střetům zájmů.

- 59 Předkládající soud je dále toho názoru, že souběh funkce řešení krize a funkce spojené s pojištěním vkladů, k němuž dochází u BGF, vyvolává s ohledem na neexistenci strukturálního oddělení a organizační nezávislosti těchto dvou funkcí riziko, že opatření přijatá BGF vůči bance, které hrozí selhání, budou mít za cíl minimalizovat vynaložené prostředky, které má BGF k dispozici v souvislosti s funkcemi spojenými s pojištěním bankovních vkladů a které by v případě selhání dotčené banky musely být na základě tohoto pojištění uvolněny.
- 60 Předkládající soud si rovněž klade otázku, zda navzdory tomu, že zákon o BGF neobsahuje žádná ustanovení, která by zajišťovala strukturální oddělení funkce řešení krize a ostatních funkcí BGF, lze mít za to, že cíle provozní nezávislosti a neexistence střetu zájmů bylo dosaženo, jestliže byla za tímto účelem přijata jiná opatření považovaná za dostatečná.
- 61 Za těchto podmínek se Vojvodský správní soud ve Varšavě (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Musí být čl. 85 odst. 2 a 3 směrnice [2014/59] ve spojení s článkem 47 [Listiny] a čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem [SEU] vykládán v tom smyslu, že pokud dozorčí rada subjektu v režimu řešení krize podala k vnitrostátnímu správnímu soudu žalobu proti rozhodnutí o řešení krize, lze považovat požadavek účinného prostředku nápravy za splněný i ve vztahu k osobám, které se napadením tohoto rozhodnutí snaží chránit svůj právní zájem, za situace, kdy soud při přezkumu napadeného rozhodnutí není vázán žalobními důvody, žalobními návrhy ani právním základem žaloby, přičemž pravomocný rozsudek vydaný po projednání této žaloby má účinky *erga omnes* a ochrana právního zájmu není podmíněna tím, že proti [tomuto rozhodnutí] je třeba podat ke správnímu soudu samostatnou žalobu?
- 2) Musí být čl. 85 odst. 3 směrnice [2014/59], jenž stanoví požadavek urychleného soudního přezkumu, jakož i článek 47 Listiny a čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU, v nichž je zakotven požadavek účinné právní ochrany, vykládány v tom smyslu, že brání použití procesního ustanovení členského státu, které ukládá vnitrostátnímu správnímu soudu, aby ke společnému projednání spojil všechny žaloby podané k tomuto soudu proti rozhodnutí orgánu příslušného k řešení krize, jestliže použití tohoto ustanovení spolu s dalšími požadavky vnitrostátního soudního řízení správního může z důvodu značného počtu takových žalob nadměrně ztížit, nebo dokonce zcela znemožnit, aby byl ve věci vydán rozsudek v přiměřené lhůtě?
- 3) Musí být čl. 3 odst. 3 směrnice [2014/59] vykládán v tom smyslu, že umožňuje členskému státu neprovést strukturální oddělení – za účelem zajištění provozní nezávislosti, aby nedocházelo ke střetům zájmů – mezi funkcemi orgánu příslušného k řešení krize a jeho dalšími funkcemi jakožto zákonného pojistitele bankovních vkladů nebo kurátora (dočasného správce) banky jmenovaného rozhodnutím vnitrostátního orgánu dohledu pro účely nařízení [č. 575/2013] a směrnice [2013/36]?
- 4) Musí být čl. 3 odst. 3 směrnice [2014/59] vykládán v tom smyslu, že pokud členský stát nesplní povinnost přijmout vhodná strukturální opatření zajišťující provozní nezávislost, aby nedocházelo ke střetům zájmů mezi funkcemi dohledu podle nařízení [č. 575/2013] a směrnice [2013/36] nebo jinými funkcemi příslušného orgánu a funkcemi orgánů

příslušných k řešení krize, lze podmínku provozní nezávislosti a zabránění střetům zájmů považovat za splněnou, jestliže vnitrostátní správní soud při přezkumu rozhodnutí o řešení krize shledá, že za tímto účelem postačují jiná přijatá organizační řešení a faktická opatření orgánu příslušného k řešení krize?“

K předběžným otázkám

Ke druhé otázce

- 62 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba zkoumat v první řadě, je, zda musí být čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59 ve spojení s článkem 47 Listiny a čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU vykládán v tom smyslu, že brání použití vnitrostátního procesního ustanovení, které ukládá soudu příslušnému k rozhodování o žalobách proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení, aby ke společnému projednání spojil všechny žaloby, které u něj byly podány proti tomuto rozhodnutí, jestliže použití tohoto ustanovení může z důvodu značného počtu žalob podaných proti tomuto rozhodnutí nadměrně ztížit, nebo dokonce znemožnit, aby byl rozsudek vydán v přiměřené lhůtě.

K přípustnosti

- 63 Polská vláda zpochybňuje přípustnost druhé otázky.
- 64 Tato vláda se domnívá, že odpověď na tuto otázku je zbytečná, jelikož předkládající soud již žaloby podané proti rozhodnutí dotčenému ve věci v původním řízení, které u něj byly projednávány ke dni 26. ledna 2023, ke společnému projednání spojil, takže nyní už nemůže samostatně rozhodnout pouze o žalobě dozorčí rady GN Bank.
- 65 Ze samotného znění druhé otázky v tomto ohledu vyplývá, že předkládající soud má pochybnosti o tom, zda lze uvést do souladu povinnost spojit ke společnému projednání několik u něj podaných žalob, která je stanovena ve vnitrostátním právu, a nutnost rozhodnout urychleně, nebo alespoň v přiměřené lhůtě, která vyplývá z ustanovení unijního práva, o jejichž výklad žádá. Odpověď na tuto otázku je přitom užitečná i přes to, že většina žalob projednávaných u předkládajícího soudu již byla ke společnému projednání spojena, neboť na základě této odpovědi by uvedený soud mohl dospět k závěru, že jejich spojení je neplatné kvůli neslučitelnosti s unijním právem, a tudíž rozhodnout, že se od spojení těchto žalob ke společnému projednání upouští.
- 66 Druhá otázka je tedy přípustná.

K věci samé

- 67 Článek 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU ukládá členským státům povinnost stanovit prostředky nezbytné k zajištění dodržování práva jednotlivců na účinnou právní ochranu v oblastech pokrytých právem Unie (rozsudek ze dne 21. prosince 2021, *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, bod 56 a citovaná judikatura). Tento požadavek účinné právní ochrany je třeba chápat zejména ve smyslu článku 47 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, *Komise v. Polsko (Kárný režim soudců)*, C-791/19, EU:C:2021:596, bod 57].

V bodech 88 a 130 odůvodnění směrnice 2014/59 je ostatně zdůrazněno, že tato směrnice ctí práva, svobody a zásady uznané v Listině, a zejména právo na účinnou nápravu, přičemž dotčené strany mají právo mimo jiné na účinné prostředky nápravy vůči opatřením, která se jich týkají.

- 68 Podle čl. 47 druhého pododstavce Listiny platí, že právo na účinné prostředky nápravy zahrnuje mimo jiné i právo na projednání věci v přiměřené lhůtě. Přiměřenost lhůty pro soudní rozhodování je nutno posuzovat v závislosti na okolnostech každé věci a zejména na významu sporu pro dotčenou osobu, složitosti věci, jakož i jednání účastníků řízení; výčet relevantních kritérií přitom není taxativní (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 212, a ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, body 181 a 182, jakož i citovaná judikatura).
- 69 Pokud jde o právo podat návrh na soudní přezkum rozhodnutí vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení, právo každého na projednání věci v přiměřené lhůtě, které je zakotveno v článku 47 Listiny, je konkretizováno v čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59 – toto ustanovení vyžaduje, aby soudní přezkum, na který má nárok každá osoba dotčená rozhodnutím přijmout takové opatření, „proběhl urychleně“.
- 70 Pokud jde o kritérium týkající se významu sporu pro osoby dotčené rozhodnutími vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení, a sice dotčené instituce nebo subjekty, jejich akcionáře, věřitele a všechny další třetí strany, které mohou být dotčeny takovými rozhodnutími, posouzení přiměřenosti lhůty pro soudní rozhodování v rámci přezkumu podle zmíněného čl. 85 odst. 3 závisí mimo jiné na potřebě co nejrychleji naplnit ve vztahu ke všem těmto osobám základní požadavek právní jistoty, jelikož tato opatření se týkají mimořádných rozhodnutí, která mají povahu výjimky, mají značné důsledky a – jak je zdůrazněno zejména v bodě 92 odůvodnění směrnice 2014/59 – s ohledem na závažnost rizik, s nimiž se mají vypořádat, musí být přijata urychleně.
- 71 Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že při posuzování přiměřenosti lhůty pro provedení soudního přezkumu je třeba zohlednit úvahy týkající se požadavku právní jistoty, významu dotčených otázek a finančních zájmů a značného počtu potenciálně dotčených osob (obdobně viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, Groupe Gascogne v. Komise, C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 87 a citovaná judikatura).
- 72 V projednávané věci z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59 byl ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny uplatněn v rámci příslušné vnitrostátní právní úpravy tak, že jednotlivé zúčastněné strany mají povinnost dodržovat krátké lhůty, které jsou stanoveny v článku 104 zákona o BGF a které v zásadě činí maximálně: sedm dnů na to, aby byla BGF doručena žaloba, čtrnáct dnů na to, aby BGF podal tuto žalobu spolu se svým vyjádřením k žalobě, třicet dnů na vydání rozhodnutí správního soudu a dva měsíce na rozhodnutí o případné kasační stížnosti. Je tudíž třeba mít za to, že se tato otázka týká výkladu článku 47 Listiny.
- 73 Předkládající soud nicméně uvádí, že soudu, u něhož byla podána dotčená žaloba, může v dodržení práva jednotlivce na projednání věci v přiměřené lhůtě bránit obecně použitelné vnitrostátní procesní ustanovení, a sice čl. 111 odst. 1 soudního řádu správního, jelikož v tomto ustanovení je uložena povinnost spojit věci týkající se žalob podaných proti těmto rozhodnutím za účelem jejich společného projednání a společného rozhodnutí v těchto věcech. Předkládající soud

podotýká, že počet žalob podaných proti rozhodnutí dotčenému ve věci v původním řízení odpovídá počtu všech žalob, které jsou u něj obvykle podány za dva roky, a jejich společné projednání může pozdržet vyhlášení rozsudku nad rámec přiměřené lhůty.

- 74 Třebaže spojení souvisejících věcí zpravidla může napomoci řádnému výkonu spravedlnosti, jinak tomu je v případě žalob podaných proti rozhodnutím přijmout opatření krizového řízení, která se mohou dotýkat značného počtu osob, a vést tedy k podání velkého počtu žalob. V tomto případě totiž může takové spojení bránit veškerému soudnímu přezkumu po dobu několika let, což je v rozporu s právem na projednání věci v přiměřené lhůtě, zakotveným v článku 47 Listiny.
- 75 Za těchto podmínek je třeba připomenout, že podle zásady konformního výkladu vnitrostátního práva platí, že vnitrostátní soudy jsou ve snaze zajistit v rámci svých pravomocí plnou účinnost unijního práva při rozhodování sporů, které jim byly předloženy, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat jej v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby dosáhly výsledku jí zamýšleného, a tím souladu s čl. 288 třetím pododstavcem SFEU. I když je tato povinnost omezena obecnými právními zásadami, zejména zásadou právní jistoty a zásadou zákazu zpětné účinnosti, a nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem*, musí tyto soudy učinit vše, co je v jejich pravomoci, přičemž vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, aby zajistily plnou účinnost této směrnice a došly k výsledku, který bude v souladu s cílem sledovaným touto směrnicí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. února 2021, M. V. a další (Po sobě jdoucí pracovní smlouvy na dobu určitou ve veřejném sektoru), C-760/18, EU:C:2021:113, body 65, 67 a 68 a citovaná judikatura].
- 76 Podle zásady přednosti unijního práva pak platí, že pokud vnitrostátní soud, jež má v rámci svých pravomocí uplatnit ustanovení unijního práva, nemůže vyložit vnitrostátní právní úpravu v souladu s požadavky tohoto práva, má jakožto orgán členského státu povinnost zajistit plný účinek těchto ustanovení tak, že na základě své vlastní pravomoci podle potřeby upustí v rámci sporu, který mu byl předložen, od použití jakéhokoli ustanovení vnitrostátního práva odporujícího ustanovení unijního práva, které má přímý účinek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, body 58 a 61, jakož i citovaná judikatura).
- 77 V projednávané věci je třeba mít za to, že ustanovení článku 47 Listiny mají přímý účinek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. dubna 2021, Braathens Regional Aviation, C-30/19, EU:C:2021:269, bod 57 a citovaná judikatura).
- 78 Je tudíž na předkládajícím soudu, aby v případě potřeby upustil od použití ustanovení vnitrostátního procesního práva, která mu zakazují rozhodnout, že se upouští od spojení žalob dotčených ve věci v původním řízení, jestliže tato ustanovení nelze vyložit tak, aby bylo dodrženo právo na projednání věci v přiměřené lhůtě zakotvené v článku 47 Listiny.
- 79 Polská vláda kromě toho na jednání před Soudním dvorem uvedla, že pokud jde o takové věci, jako jsou věci dotčené v původním řízení, polské právo umožňuje rozhodnout, že se od spojení těchto věcí upouští, pokud byly spojeny neplatně. Tato vláda nicméně podotkla, že je-li rozhodnuto, že se od spojení věcí upouští, tyto věci jsou současně projednávány různými soudci, což s sebou nese riziko vydání vzájemně si odporujících rozsudků, jelikož žádné procesní pravidlo neumožňuje tomuto riziku zabránit a zároveň zajistit dodržení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, zakotveného v článku 47 Listiny.

- 80 V tomto ohledu je třeba připomenout, že požadavek účinné právní ochrany zakotvený v článku 47 Listiny platí mimo jiné při stanovení procesních podmínek týkajících se žalob založených na právech, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. května 2022, Ibercaja Banco, C-600/19, EU:C:2022:394, bod 45 a citovaná judikatura).
- 81 Při neexistenci unijní právní úpravy v dané oblasti spadají podmínky, za kterých mohou osoby dotčené rozhodnutím vnitrostátního orgánu o přijetí opatření krizového řízení uplatnit právo na účinný prostředek nápravy, na základě zásady procesní autonomie do působnosti vnitrostátních právních řádů členských států, avšak je třeba dodržet zásady rovnocennosti a efektivity (obdobně viz rozsudek ze dne 24. října 2018, XC a další, C-234/17, EU:C:2018:853, bod 21 a citovaná judikatura).
- 82 Ve snaze splnit požadavky vyplývající ze zásady účinné právní ochrany zakotvené v čl. 47 prvním pododstavci Listiny je na vnitrostátním soudu, aby přijal nezbytná procesní a organizační opatření a vyvážil přitom jednotlivé dotčené zájmy a posoudil dopady těchto opatření na každou osobu, která náležitým způsobem podala žalobu proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize v souladu s čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59. Má-li být zajištěna plná účinnost následně vydaného soudního rozhodnutí o existenci práv uplatňovaných na základě unijního práva, musí mít vnitrostátní soud v případě rozhodnutí, že se od spojení věcí upouští, možnost přijmout nezbytná opatření, která mohou zajistit dodržení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, zakotveného v článku 47 Listiny, a zároveň zabránit riziku, že různí soudci vydají vzájemně si odporující rozsudky.
- 83 V projednávané věci je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda je projednání jedné nebo více věcí týkajících se jedné nebo více žalob proti takovému rozhodnutí orgánu příslušného k řešení krize, jako je rozhodnutí dotčené ve věci v původním řízení, a současné přerušování řízení v ostatních věcech týkajících se téhož rozhodnutí nezbytné k zajištění plné účinnosti následně vydaného soudního rozhodnutí o existenci práv uplatňovaných na základě unijního práva.
- 84 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že článek 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že brání použití vnitrostátního procesního ustanovení, které ukládá soudu příslušnému k rozhodování o žalobách proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení, aby ke společnému projednání spojil všechny žaloby, které u něj byly podány proti tomuto rozhodnutí, jestliže použití tohoto ustanovení odporuje právu na projednání věci v přiměřené lhůtě.

K první otázce

K přípustnosti

- 85 BGF a polská vláda zpochybňují přípustnost první otázky, která se týká toho, zda soud, jemuž bylo předloženo několik žalob proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení, může rozhodnout pouze o jedné z těchto žalob, jestliže provádí přezkum legality a jeho rozsudek bude mít účinky *erga omnes*.
- 86 BGF je toho názoru, že odpověď na tuto otázku není nezbytná pro řešení sporu v původním řízení. Jedná se totiž o technické aspekty týkající se průběhu soudního řízení, které nevyžadují výklad unijního práva, jelikož předkládající soud nevyjádřil žádné pochybnosti o slučitelnosti vnitrostátních ustanovení upravujících toto řízení s unijním právem.

- 87 Z ustálené judikatury v tomto ohledu vyplývá, že přísluší pouze vnitrostátnímu soudu, kterému byl spor předložen a který nese odpovědnost za soudní rozhodnutí, jež bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade a na které se v tomto ohledu vztahuje domněnka relevance. Když se tedy položená otázka týká výkladu nebo platnosti pravidla unijního práva, Soudní dvůr je v zásadě povinen rozhodnout, s výjimkou situace, kdy je zjevné, že žádaný výklad nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, pokud se jedná o hypotetický problém nebo dále pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na uvedenou otázku (rozsudek ze dne 21. prosince 2021, Trapeza Peiraios, C-243/20, EU:C:2021:1045, bod 25 a citovaná judikatura).
- 88 V projednávaném případě přitom výklad unijního práva, jehož se týká tato otázka, může mít vliv na procesní postup ve věci v původním řízení, jelikož s výhradou odpovědi na druhou otázku tato věc vychází – kromě žaloby podané dozorčí radou GN Bank – i ze všech ostatních žalob podaných proti rozhodnutí dotčenému ve věci v původním řízení. Na rozdíl od toho, co tvrdí BGF, navíc předkládající soud výslovně uvedl, že v důsledku povinnosti přezkoumat všechny žaloby, které u něj byly podány, by možná musel porušit povinnost urychleného rozhodnutí.
- 89 Polská vláda se domnívá, že odpověď na první otázku je zbytečná ze stejných důvodů, které jsou uvedeny v bodě 64 tohoto rozsudku.
- 90 Odpověď na tuto otázku je však užitečná i navzdory spojení jednotlivých žalob podaných u předkládajícího soudu, jelikož uvedený soud by mohl s ohledem na odpověď na druhou otázku shledat, že uvedené spojení věcí odporuje právu na projednání věci v přiměřené lhůtě, zakotvenému v článku 47 Listiny, v důsledku čehož by mohl zaprvé rozhodnout, že se od spojení žalob ke společnému projednání upouští, a zadruhé provést ověření zmíněné v bodě 83 tohoto rozsudku.
- 91 První otázka je tedy přípustná.

K věci samé

- 92 Úvodem je třeba uvést, že ačkoli se v první otázce poukazuje na čl. 85 odst. 2 směrnice 2014/59, toto ustanovení není s ohledem na okolnosti věci v původním řízení relevantní. Týká se totiž práva podat návrh na soudní přezkoumání rozhodnutí přijmout opatření k předejití krizi nebo vykonat jakoukoli pravomoc, s výjimkou opatření krizového řízení, podle této směrnice; rozhodnutí dotčené ve věci v původním řízení, kterým má být v GN Bank zaveden především režim řešení krize, je však „opatřením k řešení krize“ ve smyslu čl. 2 bodu 40 uvedené směrnice, a tudíž „opatřením krizového řízení“ ve smyslu jejího čl. 2 bodu 102.
- 93 Je proto třeba konstatovat, že podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59 ve spojení s článkem 47 Listiny vykládán v tom smyslu, že pokud bylo u vnitrostátního soudu podáno proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, kterým se přijímá opatření krizového řízení, několik žalob, přičemž jednu podal orgán instituce v režimu řešení krize, lze mít na základě meritorního přezkoumání této jedné žaloby za to, že právo na účinné prostředky nápravy bylo zaručeno všem ostatním osobám, které proti tomuto rozhodnutí také podaly žalobu, jestliže tento soud provádí přezkoumání legality, aniž je vázán žalobními důvody, žalobními návrhy a právním základem žaloby, kterou přezkoumává, a vydá rozsudek s účinky *erga omnes*, kterého se bude moci dovolávat každá osoba dotčená uvedeným rozhodnutím za účelem získání náhrady škody, která jí byla tímto rozhodnutím údajně způsobena.

- 94 Je však třeba připomenout, že čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59 stanoví, že veškeré osoby dotčené rozhodnutím přijmout opatření krizového řízení musí mít právo napadnout toto rozhodnutí u soudu.
- 95 Je pravda, že podle čl. 85 odst. 4 druhého pododstavce této směrnice platí, že se zrušení rozhodnutí orgánu příslušného k řešení krize nedotýká žádných správních aktů nebo transakcí uzavřených tímto orgánem založených na zrušeném rozhodnutí, pokud je to nezbytné za účelem ochrany zájmů třetích osob v dobré víře; náprava protiprávního rozhodnutí nebo opatření tohoto orgánu se přitom omezuje na náhradu ztráty, kterou dotčené osoby utrpěly v důsledku takového rozhodnutí nebo aktu.
- 96 Podle polského práva přitom platí, že osoba dotčená opatřením krizového řízení, které přijal BGF jakožto orgán příslušný k řešení krize, není povinna sama napadnout legalitu tohoto opatření u vnitrostátního správního soudu, chce-li podat návrh na náhradu škody, která jí byla tímto opatřením způsobena, jelikož se na podporu tohoto návrhu může dovolávat závěru o protiprávnosti uvedeného opatření, k němuž v rozsudku dospěl tento soud při rozhodování o žalobě jiného jednotlivce.
- 97 Kdyby však byla v projednávaném případě žaloba podaná dozorčí radou GN Bank rozsudkem zamítnuta jako neopodstatněná, ostatní žalobci v původním řízení by kvůli účinkům *erga omnes* takového rozsudku nemohli návrh na náhradu škody, která jim vznikla, podat. Ostatním žalobcům by bylo upřeno právo uplatnit na podporu své žaloby proti rozhodnutí dotčenému ve věci v původním řízení vlastní žalobní důvody, ačkoliv tyto důvody nebyly projednány v rámci kontradiktorní diskuze, v jejímž průběhu by se tito žalobci seznámili se skutkovými i právními okolnostmi rozhodnými pro výsledek řízení, a mohli je prodiskutovat.
- 98 Z ustálené judikatury Soudního dvora v tomto ohledu vyplývá, že taková základní práva, jako je právo na účinné prostředky nápravy zaručené v článku 47 Listiny, nejsou absolutními výsadami, ale mohou být omezena, to však za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a neúnosným zásahem, jímž je ohrožena samotná podstata takto zaručených práv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2013, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, bod 84 a citovaná judikatura).
- 99 Kdyby bylo jednotlivci dotčenému rozhodnutím vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení upřeno právo na to, aby bylo odůvodněným rozsudkem rozhodnuto o návrhu na soudní přezkoumání podle čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59, který tento jednotlivec podal náležitým způsobem, byla by ohrožena samotná podstata jeho práva na účinné prostředky nápravy.
- 100 V projednávané věci se tedy předkládající soud za situace uvedené v bodě 97 tohoto rozsudku nemůže dovolávat účinků *erga omnes* rozsudku, kterým bude rozhodnuto o takové žalobě, jakou podala dozorčí rada GN Bank, a upřít tak všem ostatním dotčeným osobám odpovídající možnost prezentovat svůj pohled na věc.
- 101 Je ostatně třeba uvést, že je-li vnitrostátní správní soud oprávněn přezkoumávat legalitu rozhodnutí, které u něj bylo napadeno, z hlediska celého právního základu a všech žalobních důvodů, nehledě na žalobní důvody, žalobní návrhy a právní základ žaloby podané proti tomuto rozhodnutí, neznamená to, že tento soud uvedené rozhodnutí automaticky přezkoumal

z hlediska všech relevantních důvodů. Nelze totiž vyloučit, že některá z žalob, která nebyla přezkoumána, vychází ze skutkových nebo právních okolností, které během tohoto přezkumu nebyly vzaty do úvahy.

- 102 Na první otázku je tudíž třeba odpovědět tak, že čl. 85 odst. 3 směrnice 2014/59 ve spojení s článkem 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že pokud bylo u vnitrostátního soudu podáno proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení několik žalob, přičemž jednu podal orgán instituce v režimu řešení krize, nelze mít na základě zamítnutí této jedné žaloby jako neopodstatněné za to, že dodržení práva na účinné prostředky nápravy bylo zajištěno vůči všem ostatním osobám dotčeným tímto rozhodnutím, které proti němu také podaly žalobu, v níž uplatnily žalobní důvody, které ve vydaném rozsudku nebyly zohledněny a které v každém případě nebyly projednány v rámci kontradiktorní diskuze, na jejímž základě by tyto osoby mohly prezentovat svůj pohled na věc.

Ke třetí otázce

- 103 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 3 odst. 3 směrnice 2014/59 vykládán v tom smyslu, že se toto ustanovení nepoužije za situace, kdy vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize zároveň vykonává funkci dočasného správce ve smyslu článku 29 této směrnice a funkci spojenou s pojištěním vkladů ve smyslu směrnice 2014/49, takže z něj neplyne povinnost přijmout strukturální opatření zajišťující provozní nezávislost tohoto orgánu, aby ve vztahu k těmto funkcím nedocházelo ke střetům zájmů.

K přípustnosti

- 104 Polská vláda namítá nepřípustnost třetí otázky – domnívá se, že je tato otázka hypotetická, a to zejména proto, že předkládající soud nevysvětlil, jaká je souvislost mezi čl. 3 odst. 3 směrnice 2014/59 a přezkumem legality rozhodnutí dotčeného ve věci v původním řízení.
- 105 Je ovšem třeba konstatovat, že odpověď na tuto otázku souvisí s několika žalobními důvody, které žalobci v původním řízení uplatnili před předkládajícím soudem, které jsou uvedeny v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a které se v podstatě týkají toho, jaký dopad má údajně nedostatečná nezávislost BGF jakožto orgánu příslušného k řešení krize na legalitu rozhodnutí dotčeného ve věci v původním řízení.
- 106 Tato otázka je tedy přípustná.

K věci samé

- 107 V článku 3 odst. 2 směrnice 2014/59 je zakotvena zásada, že funkce řešení krize musí vykonávat orgány veřejné správy nebo orgány, jimž byly svěřeny pravomoci v oblasti veřejné správy. Z odstavce 3 tohoto článku dále vyplývá, že tyto orgány mohou vykonávat i jiné funkce; orgánem příslušným k řešení krize přitom může být dokonce i příslušný orgán pro dohled pro účely nařízení č. 575/2013 a směrnice 2013/36. V případě výkonu několika funkcí nicméně tento odstavec 3 stanoví, že musí být přijata vhodná strukturální opatření zajišťující provozní nezávislost, aby nedocházelo ke střetům zájmů.

- 108 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 34 a 36 svého stanoviska, požadavky týkající se provozní nezávislosti a zabránění střetům zájmů, které jsou obsaženy v čl. 3 odst. 3 směrnice 2014/59, v tomto kontextu dopadají na riziko spojené s výkonem několika funkcí stejným subjektem a spočívající v tom, že tento subjekt jakožto orgán příslušný k řešení krize přijme zkrslená rozhodnutí, a jejich cílem je toto rozhodování chránit před veškerými vnitřními vlivy nesouvisejícími s úkolem spočívajícím v řešení krize, tak aby uvedený subjekt při plnění tohoto úkolu sledoval výhradně cíle související s mechanismem řešení krize.
- 109 Z velmi široce pojatých výrazů obsažených ve zmíněném odstavci 3, v němž se poukazuje na „funkce[...] dohledu [...] nebo jin[é] funkce[...] relevantního orgánu“ a „funkce dohledu nebo jin[é] funkce[...]“ tohoto orgánu, jakož i ze skutečnosti, že jsou v tomto odstavci obecně zmíněny „orgány, jimž byly svěřeny pravomoci v oblasti veřejné správy“, vyplývá, že unijní normotvůrce chtěl tyto požadavky stanovit s ohledem na všechny ostatní funkce vykonávané orgánem příslušným k řešení krize, jakmile povaha těchto funkcí vyvolává takové objektivní riziko.
- 110 O takovou situaci se přitom dozajista jedná i v případě funkce dočasného správce ve smyslu článku 29 směrnice 2014/59 nebo funkce spojené s pojištěním vkladů ve smyslu směrnice 2014/49.
- 111 Mimo jiné z článku 29 směrnice 2014/59 ve spojení s bodem 40 odůvodnění této směrnice, jakož i z jejího článku 109 totiž vyplývá, že tyto funkce souvisejí s mechanismem řešení krize, jelikož ke jmenování dočasného správce dochází v rámci přijímání opatření včasného zásahu, jejichž cílem je zabránit zahájení postupu řešení krize, avšak zahájení takového postupu po něm může následovat, a v rámci řešení krize může být použit systém pojištění vkladů, který případně může disponovat pohledávkou vůči mechanismu financování k řešení krizí. Nelze tudíž vyloučit, že vykonává-li orgán příslušný k řešení krize některou z těchto funkcí, má to vliv na přijímání rozhodnutí v souvislosti s funkcemi řešení krize.
- 112 Je irelevantní, že všechny tyto funkce různými způsoby směřují ke stejnému cíli, kterým je v podstatě zachování finanční stability. Je tomu tak totiž i v případě funkcí dohledu podle nařízení č. 575/2013 a směrnice 2013/36, o nichž se v čl. 3 odst. 3 směrnice 2014/59 výslovně hovoří jako o funkcích, ve vztahu k nimž musí být zajištěna provozní nezávislost orgánu příslušného k řešení krize a musí být zabráněno střetům zájmů.
- 113 Nakonec je třeba podotknout, že požadavky nezávislosti a zabránění střetům zájmů jsou – jak v podstatě zdůraznil generální advokát v bodě 47 svého stanoviska – ve vztahu k funkcím dohledu i ve vztahu k dalším funkcím, které vykonává orgán příslušný k řešení krize, stejné, takže není nutné zabývat se tím, jakou povahu – ať už dohledovou, nebo jinou – mají funkce dočasného správce.
- 114 Ze všech těchto úvah vyplývá, že čl. 3 odst. 3 směrnice 2014/59 musí být vykládán v tom smyslu, že se toto ustanovení použije za situace, kdy vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize zároveň vykonává funkci dočasného správce ve smyslu článku 29 této směrnice nebo funkci spojenou s pojištěním vkladů ve smyslu směrnice 2014/49, takže z něj plyne povinnost přijmout strukturální opatření zajišťující provozní nezávislost tohoto orgánu, aby ve vztahu k těmto funkcím nedocházelo ke střetům zájmů.

Ke čtvrté otázce

K přípustnosti

- 115 Polská vláda zpochybňuje přípustnost čtvrté otázky, přičemž uplatňuje stejnou argumentaci, jaká je uvedena v bodě 104 tohoto rozsudku, která již byla odmítnuta z důvodů uvedených v bodě 105 tohoto rozsudku, na který tedy stačí odkázat.
- 116 Dozorčí rada GN Bank tvrdí, že předkládající soud Soudní dvůr nežadá o výklad unijního práva, ale o posouzení skutkového stavu v původním řízení. Tato otázka je navíc podle jejího názoru hypotetická, jelikož vychází z předpokladu, že neslučitelnost vnitrostátní právní úpravy se směrnicí 2014/59 bude napravena opatřeními, která nejsou nikterak specifikována.
- 117 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že přípustnost uvedené otázky nemůže být podmíněna tím, že by předkládající soud musel uvést konkrétní opatření, která BGF přijal ve snaze zajistit svoji provozní nezávislost a zabránit střetům zájmů v rámci jeho fungování jakožto orgánu příslušného k řešení krize, bylo-li by možné takovými opatřeními zhojit absenci příslušného právního rámce, jelikož předkládající soud chce ověřit právě to, zda je taková možnost v zásadě v souladu s unijním právem.
- 118 Dále je třeba připomenout, že vnitrostátní soudy se mohou na Soudní dvůr obrátit v jakémkoliv okamžiku řízení, který považují za vhodný, pokud vysvětlí alespoň skutkové předpoklady, na nichž jsou předběžné otázky založeny [v tomto smyslu viz usnesení ze dne 25. března 2022, IP a další (Prokázání věcné správnosti skutkových zjištění ve věci v původním řízení, C-609/21, EU:C:2022:232, bod 21 a citovaná judikatura)].
- 119 Z úvah uvedených v bodě 117 tohoto rozsudku kromě toho vyplývá, že předkládající soud Soudní dvůr nežadá o posouzení skutkového stavu.
- 120 Tato otázka je tedy přípustná.

K věci samé

- 121 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 3 odst. 3 směrnice 2014/59 vykládán v tom smyslu, že pokud vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize vykonává i „funkce dohledu“ nebo „jiné funkce“ ve smyslu tohoto ustanovení a neexistují psaná interní pravidla zajišťující provozní nezávislost tohoto orgánu a zabraňující střetům zájmů mezi jeho funkcemi řešení krize a jeho ostatními funkcemi, tyto požadavky mohou být i přesto naplněny zavedením organizačních a jiných opatření, která jsou za tímto účelem dostatečná.
- 122 Předně je třeba uvést, že ze znění čl. 3 odst. 3 třetího pododstavce směrnice 2014/59 vyplývá, že příslušná interní pravidla nezbytná pro účely tohoto ustanovení může stanovit nejen samotný členský stát, ale i vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize. Uvedené ustanovení dále vyžaduje, aby byla tato pravidla zveřejněna.
- 123 Článek 3 odst. 3 směrnice 2014/59 nicméně nestanoví, jakou formu by tato pravidla ve vnitrostátním právu měla mít ani jakým konkrétním způsobem by měla být zveřejněna.

- 124 Pojmu „interní pravidla“ ve smyslu tohoto ustanovení tudíž mohou odpovídat organizační a jiná vhodná opatření, jsou-li dostatečně přesně popsána. Tato interní pravidla lze kromě toho zveřejnit jakýmkoliv vhodným způsobem, jestliže tento způsob všem zúčastněným osobám umožňuje se s nimi kdykoliv seznámit.
- 125 Ve snaze poskytnout předkládajícímu soudu odpověď, která bude užitečná pro řešení sporu, jenž mu byl předložen, je třeba navíc s ohledem na informace obsažené v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce uvést následující upřesňující úvahy.
- 126 Co se zaprvé týče obsahu vhodných strukturálních opatření uvedených v čl. 3 odst. 3 prvním pododstavci směrnice 2014/59, druhý pododstavec tohoto odstavce stanoví, že pracovníci vykonávající funkce orgánu příslušného k řešení krize musí být strukturálně odděleni od pracovníků vykonávajících jiné funkce tohoto orgánu a musí podléhat odděleným hierarchickým vztahům.
- 127 Z takových požadavků, které se výslovně týkají pracovníků, nevyplývá, že by správní orgán vykonávající kromě jiných funkcí i funkci řešení krize, musel mít v situacích, kdy vystupuje jakožto orgán příslušný k řešení krize, nějaký samostatný rozhodovací útvar. V důsledku takové povinnosti by totiž pozbyla významu možnost členských států určit, že orgánem příslušným k řešení krize je nějaký stávající správní orgán – v praxi by vedla ke zdvojení takového orgánu.
- 128 Je ostatně třeba konstatovat – podobně jako to učinil generální advokát v bodě 49 svého stanoviska – že v obdobném kontextu nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63), v čl. 25 odst. 4 stanoví, že do pravomoci Rady guvernérů spadají jak rozhodnutí týkající se funkcí dohledu svěřených tomuto orgánu, tak rozhodnutí související s funkcemi týkajícími se měnové politiky.
- 129 Uvedené požadavky nebrání ani tomu, aby správní orgán, který kromě dalších funkcí vykonává i funkce řešení krize, byl organizován tak, že některá interní oddělení, jako je například právní oddělení, oddělení pro lidské zdroje nebo technické oddělení, poskytují podporu jak pracovníkům zabývajícím se funkcemi řešení krize, tak pracovníkům zabývajícím se jinými funkcemi; tímto přitom nejsou dotčena pravidla v oblasti profesního tajemství zmíněná v čl. 3 odst. 3 třetím pododstavci směrnice 2014/59, ukáže-li se, že jsou nezbytná k zachování důvěrnosti informací.
- 130 Co se zadruhé týče důsledků případného nezveřejnění interních pravidel uvedených v tomto ustanovení, je třeba konstatovat, že se jedná o provozní pravidla, jež jednotlivcům, kteří se neúčastní rozhodovacího procesu v rámci orgánu příslušného k řešení krize, sama o sobě nezakládají žádná práva. Ke zveřejňování těchto pravidel dochází v zásadě v zájmu transparentnosti – jeho cílem je informovat všechny potenciálně dotčené osoby o existenci těchto pravidel a jejich obsahu; zveřejnění přitom nemá žádný vliv zejména na jejich použitelnost.
- 131 Z těchto úvah vyplývá, že nezveřejnění interních pravidel zmíněných v čl. 3 odst. 3 třetím pododstavci směrnice 2014/59 automaticky nevede k neplatnosti rozhodnutí přijatých orgánem příslušným k řešení krize. Pokud je ovšem při přezkumu žaloby podané proti rozhodnutí orgánu příslušného k řešení krize zjištěno, že tato pravidla zveřejněna nebyla, tento orgán musí prokázat,

že navzdory tomuto pochybení byla uvedená pravidla dodržena, takže toto rozhodnutí bylo v souladu s čl. 32 odst. 5 směrnice 2014/59 přijato výlučně ve snaze dosáhnout jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 31 směrnice 2014/59.

- 132 Na čtvrtou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 3 odst. 3 směrnice 2014/59 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize vykonává i „funkce dohledu“ nebo „jiné funkce“ ve smyslu tohoto ustanovení a neexistují psaná interní pravidla zajišťující provozní nezávislost tohoto orgánu a zabraňující střetům zájmů mezi jeho funkcemi řešení krize a jeho ostatními funkcemi, tyto požadavky mohou být i přesto naplněny zavedením organizačních a jiných opatření, která jsou za tímto účelem dostatečná. Z uvedeného ustanovení ovšem nevyplývá, že by rozhodnutí týkající se funkcí řešení krize a rozhodnutí týkající se jiných funkcí uvedeného orgánu musela být přijímána různými rozhodovacími útvary, ani že by interní oddělení téhož orgánu nemohla poskytovat podporu jak pracovníkům zabývajícím se funkcemi řešení krize, tak pracovníkům zabývajícím se jinými funkcemi; tímto přitom nejsou dotčena pravidla v oblasti profesního tajemství. Pokud existují psaná interní pravidla uvedená v tomtéž ustanovení, jejich nezveřejnění automaticky nevede k neplatnosti rozhodnutí přijatých orgánem příslušným k řešení krize, ale v případě podání žaloby proti rozhodnutí tohoto orgánu případně znamená, že tento orgán musí prokázat, že uvedená pravidla byla dodržena, takže toto rozhodnutí bylo přijato výlučně ve snaze dosáhnout jednoho nebo více účelů řešení krize.

K nákladům řízení

- 133 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládán v tom smyslu, že

brání použití vnitrostátního procesního ustanovení, které ukládá soudu příslušnému k rozhodování o žalobách proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení, aby ke společnému projednání spojil všechny žaloby, které u něj byly podány proti tomuto rozhodnutí, jestliže použití tohoto ustanovení odporuje právu na projednání věci v přiměřené lhůtě.

- 2) Článek 85 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/879 ze dne 20. května 2019, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládán v tom smyslu, že

pokud bylo u vnitrostátního soudu podáno proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize o přijetí opatření krizového řízení několik žalob, přičemž jednu podal orgán instituce v režimu řešení krize, nelze mít na základě zamítnutí této jedné žaloby jako neopodstatněné za to, že dodržení práva na účinné prostředky nápravy bylo zajištěno vůči všem ostatním osobám dotčeným tímto rozhodnutím, které proti němu také podaly žalobu, v níž uplatnily žalobní důvody, které ve vydaném rozsudku nebyly zohledněny a které v každém případě nebyly projednány v rámci kontradiktorní diskuze, na jejímž základě by tyto osoby mohly prezentovat svůj pohled na věc.

3) Článek 3 odst. 3 směrnice 2014/59, ve znění směrnice 2019/879,

musí být vykládán v tom smyslu, že

toto ustanovení se použije za situace, kdy vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize zároveň vykonává funkci dočasného správce ve smyslu článku 29 této směrnice, v pozměněném znění, nebo funkci spojenou s pojištěním vkladů ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU ze dne 16. dubna 2014 o systémech pojištění vkladů, takže z něj plyne povinnost přijmout strukturální opatření zajišťující provozní nezávislost tohoto orgánu, aby ve vztahu k těmto funkcím nedocházelo ke střetům zájmů.

4) Článek 3 odst. 3 směrnice 2014/59, ve znění směrnice 2019/879,

musí být vykládán v tom smyslu, že

pokud vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize vykonává i „funkce dohledu“ nebo „jiné funkce“ ve smyslu tohoto ustanovení a neexistují psaná interní pravidla zajišťující provozní nezávislost tohoto orgánu a zabraňující střetům zájmů mezi jeho funkcemi řešení krize a jeho ostatními funkcemi, tyto požadavky mohou být i přesto naplněny zavedením organizačních a jiných opatření, která jsou za tímto účelem dostatečná. Z uvedeného ustanovení ovšem nevyplývá, že by rozhodnutí týkající se funkcí řešení krize a rozhodnutí týkající se jiných funkcí uvedeného orgánu musela být přijímána různými rozhodovacími útvary, ani že by interní oddělení téhož orgánu nemohla poskytovat podporu jak pracovníkům zabývajícím se funkcemi řešení krize, tak pracovníkům zabývajícím se jinými funkcemi; tímto přitom nejsou dotčena pravidla v oblasti profesního tajemství. Pokud existují psaná interní pravidla uvedená v tomtéž ustanovení, jejich nezveřejnění nevede automaticky k neplatnosti rozhodnutí přijatých orgánem příslušným k řešení krize, ale v případě podání žaloby proti rozhodnutí tohoto orgánu případně znamená, že tento orgán musí prokázat, že uvedená pravidla byla dodržena, takže toto rozhodnutí bylo přijato výlučně ve snaze dosáhnout jednoho nebo více účelů řešení krize.

Podpisy